

איבי יהיה רשת זין.

כמו לווייתן מסומם שמתעקש לט' פס על החוף, תעוב עוד מעט האוניה הישנה את מקומה הסורי, המוכר לכל שייט חסקות כחוף תל-אביב, אי-יש שני קילומטרים מערבית לחוף בוגר-שוב, שתטרע בככרות דינאורית על החוף הוהוב ותתחיל לשדר. על איבי גם על הפארוריה הטלוויזיונית שבה כרת חתן פרס ישראל, מכרס הזרי, שלום-אמת עם ריטה ורמי, אף אחד לא הוא מעל לכל קונסנוס. אפילו יוסי שריד ומיכה רייסר חברו פעם, לפני חמש שנים, ויומו הצעת חוק מיוחדת שתאפשר לאיבי לשדר, ברשיון.

עכשיו, הוא עולה על החוף. ואת התוכנית: איבי יהפוך, ביני תיים, לרשת השביעית של שידורי ישראל. הוא, מצידו, ישאיר לעצמו את האופציה להתמודד על רשיון שידור עצמאי ביום שבו חוקייה השידור, המוכתחים זה עשר קרנציות, ייכנסו לתוקף. אוניית-השלום תוצב על חוף-ים. החוף שייך לעיריית תל-אביב. עוכרה. היא השאירה את תושבי המטרופולין עם המצבה הכי גדולה בעולם לדולפינים מתים. האוניה לא תוצב על חורבות הרולפיניום, כי יש לעיריה עוד שיטחיחוף שצריך לגזול מהציבור.

עכשיו נדרכת עיריית תל-אביב את החוף של תל-כרור, מערבית לזונות וצפנית לארובה. בתמורה לשטח המירבץ של גרוטאט-השלום, ישרד איש-השלום הודעות פילוסופיות

הקלטות, חדר שלישי זה תקליטה, והחרר הרביעי זה המישרד. ככה, פחות או יותר, נראית תחנת-שידור מקומית. את המשרדים ממקמים בכניסה, ואת האנטנות על הגג. ככה זה בעולם. ורק בתל-אביב הענקית, עם החופים האינסופיים שלה, השטח הוול ביותר הוא חוף-הים שלוקחים ממך. PEBEEACE

הורגים

את

סוקולוב

אחר-כך, אולי, הם יגידו שזה לא היה ככוונה.

אחר-כך, כשאלברט בן-דודי ירים את גורד-השחקים הזה, שיהיה רבוק לבית האיכר, ליד תחנת המוניות המנוממת ברחוב קפלן, הם יכנסו למעלית שתקח אותם לקומה ה-12, יעמדו צופים בין הפקידות של מישרד השמאות מהקומה השמינית, ומחלקת-התה עם העגלה שעולה עכשיו לישיבה של מועצת מגדלי-הבוסנים בקומה הרביעית, ידפקו כף יד מגויידת בקרחת משוכת-שיעור, וייכנסו לישיבה החודשית של אגודת העיתונאים בתל-אביב, כדי למסור את הדוח האחרון של מילחמת האגודה בשכתיא הימלפרב.

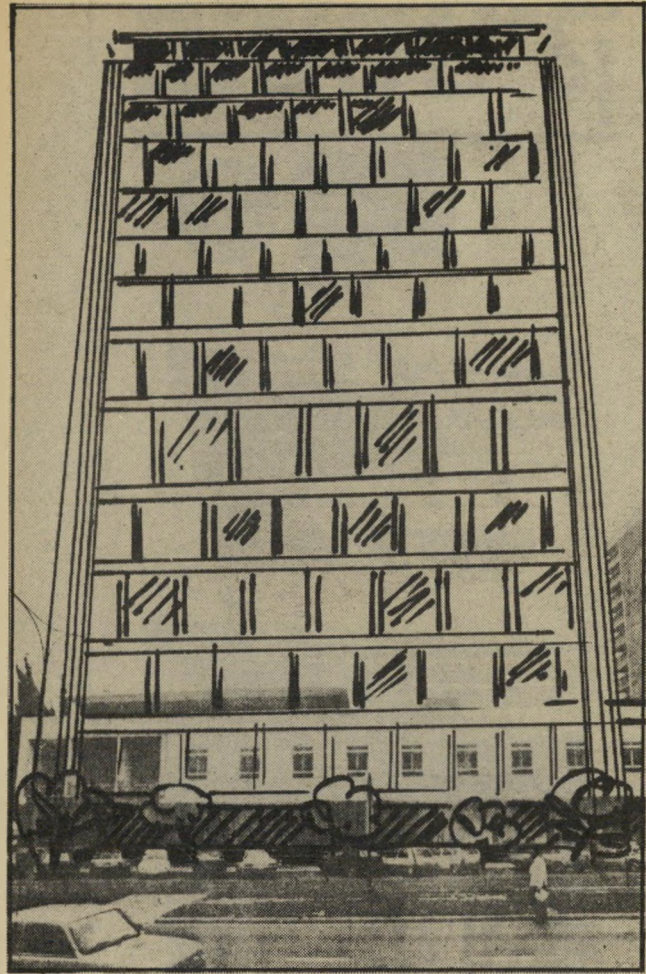
הימלפרב, הם ידווחו כשימחה לנוי כחים, כבר לא נועל את נייר הטואלט כמערכת העיתונים הלועזיים שהוא מנהל, ובכלל, הוא נעשה בן-אדם. חוץ מזה, מי רוצה לנסוע למסע ראש-המשלה בווינגטון? יש מקום,

לאים של העיתונות בארץ-ישראל, ומקום תעסוקה לכמה פקידות שמי נהלות את ענייני העיתונאים. ענייני העיתונאים זה להוציא איגרת לחבר על דפי-סטנטיל מהורקים כסיכות-שרוכ, טכניקה מוסיאלית של תיקשורת שחוללה להתקיים כבר בגרעיני הנחל של שנות השיבעים; מילחמה נצחית בהימלפרב, המקיים עברות-אמת כד פוס מפא"י, הנעלים של העיתונים הלועזיים שיוצאים בארץ, והוצאת טבי לאות עידכון שכר עריכה צילום, ותעריפי החלפת-כתב.

אבל, בית סוקולוב זה עוד כמה דברים.

בית סוקולוב זה גם המיונן של אבנר, שנותן הרגשת בית. בית סוקולוב זה גם מקום שבו יושב הכתב של ידיעות עם העורך ממעריב, והם מד ליפים, חוץ מעקיצות הרדיות, גם מידע מאמת על השערוריה האחרונה. בית סוקולוב זה גם דשא הכתב שמש, פארק קטן וקסום בתוך הכתבן האפור שסביב, דשא שמשכיב עליו ככוח אבי כי לופת את החיילות היפות של יחידת דוברצה"ל, ואת העיתונאים הצעירים המגזחים החוצה, בורקים, על כוס ביי רה, אם פער הורות של עשר השנים ניתן, עדיין, לאיזשהו גישור. בית סוקולוב זה גם המקום שבו נמצא מה שדן בראמון קורא לו, ויש לו סיבות טובות, "שולחן הרשעים". בית סוקולוב זה בורסת-עיתונאים, שוק-מידע ומושבי-לצים.

בית סוקולוב זה גם בניין שטוח, שתי קומות מקסימות, רחבות, שבהן עושים מסיבות-עיתונאים, וכמיונן שלו אתה יכול לראות, לפעמים, כאשר הוא לא ראשי-משלה, את יצחק שמיר שותה כוס-תה, את יוסף בורג עושה קנוניה תיקשורתית עם אברהם מלמד, ותמיד יושב שם איהו גנראל שמוקף בכמה כתבים צבאיים מעריצ-דרגות. בית סוקולוב זה מקום ח, אינר תל-אביב בן 30, שאין רבר רומה לו בכל מקום אחר בעולם, ואת הדבר הזה החליט הוועד של אגודת העיתונאים

בית-סוקולוב: כאסח על הדשא

הרבה מאוד עיתונאים נדה מו מהמהלך של מזכירות-היא אגודה.

אנחנו זה הגוף הנבחר, והכל נעשה בהתאם לתקנות."

מתי יהיה בניין חדש, במקום בית סוקולוב?

"זה באמת עניין של עוד הרבה שנים. יש הליכי רישוי, וייעוד — אני לא בקי בזה. אבל אמרו לי שזה משהו של הרבה מאוד שנים."

את הבית החדש תקים חברת אבן-זיו. למנהל שלהם קוראים אלכרט בן-דודי:

"תראה, אני חברה פרטית. תפנה לאגודה."

פנית. עכשיו אני פונה גם אליך.

"אין לי מה להגיד. הכל עוד מוקדם מדי."

מתי יעמוד הבית החדש?

"בעוד שלוש שנים. איזה בית?"

"אמרתי לך, הכל עוד לא ברור."

אתה יודע שהוקם ועד להצבי לת. בית סוקולוב, שיתכנס ביום החמישי הבא? יכול להיות שאם היו תוכניות מפורטות, כולם היו אומרים שזה נהדר.

"זה באמת יהיה נהדר. מה יהיה נהדר?"

"תפנה לאגודה. כמה קומות יהיו בבית הנהדר הזה?"

"אני לא יודע. בינתיים יש רק סקיצות. אתה יודע מה זה סקיצות?"

איזה מישרד-אדריכלים מ' תכנן את המיבנה?"

"עוד לא החלטנו."

הם עוד לא החליטו, אבל זה יהיה נהדר. אחר-כך, בעוד שלוש שנים, כי מעלית לקומה ה-12 כאשר הם יעלו לישיבה החודשית, הם ייוכרו בדשא הגדול שהפך לחניון, וייוכרו, בשקט, שכל התרגיל היה כעצם נגד מינהל-מקרקעי-ישראל. בסך הכל הם רצו שהעיתונות תעשה את המסע להצלת בית סוקולוב, אבל בן דודי, מאבן-זיו, היה יותר זריז, ואיכשהו, הבית קם. אין דבר, הם יגידו לעצמם, תל-אביב זו עיר. מי שרוצה דשא יכול לכתוב בעד גן-מאיר, או לקנות איוו וילה יפה מחוץ לעיר. למה לא.

עובדה שנוכחים בה כל פעם כל מיני שרים שמחליטים לקחת את העיתונאי החבר בתוך דובר רישמי, או יועץ לענייני תיקשורת, כאשר עיתונאי מצוי מקבל דריסת-רגל מימסדית, הוא הופך לשונא העיתונאים הגדול ביותר. יכול להיות שהוא יודע למה.

לאגודת-העיתונאים, שדיווחה על העיסקה העתידה בלשון הכי מעורפלת שעיתונאי יכול להמציא, יש מזכיר. למזכיר קוראים יונה שמש, אותו יונה שמש שנלווה למסעו של הנשיא חיים הרצוג לאוסטרליה, על חשבון העיתון נאים של הימלפרב, שאותם הוא אמר לייצג בכתיבה-המשפט בתל-אביב, לא בקנברה.

יונחן עם-אור חוץ מזה

יונה שמש ממשיך לתפקד, ולא למסור מידע.

"אני רק המזכיר. תשאל את יו"ר האגודה. דבר עם סמי."

סמי זה סמי גרינשפאן, עורך חדשות נידיעות אחרונות, ויושכראש האגו"רה.

אתם מוכרים את הבניין? עוד לא עושים כלום. פירסתם שערכתם חווה מיקרומי.

"נכון, יש חווה מיקרומי. אבל הכל עוד לא ברור. אנחנו לא יודעים מה ירשו לנו לכנות, על איזה שטח — זה באמת עוד לא ברור."

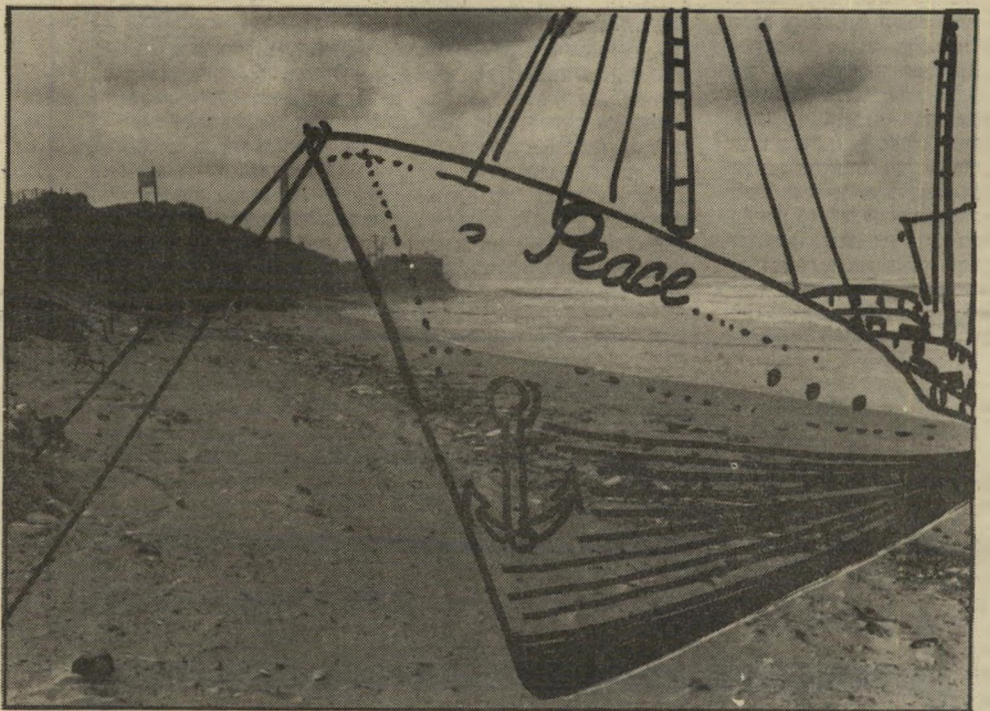
למה אתם עושים את זה? כי העלו את רמייה-החכירה. מינהל-מקרקעי-ישראל העלה את התעריף פי אלף. הם דורשים מאיתנו כערך מאה אלף דולר בשנה. עתה יודע מה הוא כל המחזור של בית סוקולוב בשנה? מחזור — לא הרווח?"

לא.

300. אלף שקל. זה הכל. אם לא נעשה את זה, נפשט את הרגל."

מה עושים כל שאר המוסדות שנמצאים בתל-אביב? הרי יש מאות מיבנים של מלכ"רים (מוסד ללא כוונת רווח) בעיר.

אני לא יודע מה הם עושים."

האוניה של איבי: לווייתן מתאבד על חוף רצוח

להרוס. הם, באגודה, מודיעים שהם בונים משהו אחר. יכול להיות. בינתיים, מה שחולך לקרות, מה שאפשר לראות מעבר לעשן הסמך שמקבלי החלטה מעלים, הם קווים של בניין רביקומות, מיספר 4, שבתוך שלוש שנים יתוסף למצבות-האבן השוממות נכסיבה, ושי בו תקבל אגודת-העיתונאים כמה חר' ריימישרד, כדי שתוכל להמשיך בפעיי לותה הברוכה והנצחית נגד הימלפרב, ולשם היא תוכל לגרור את מכונת-השיכפול הישנה שלה, שתמשיך לדווח לחבריה-האגודה על ההישגים. באגודה לא אוהבים שאלות, בכלל, עיתונאים זה עם מאוד לא תיקשורת,

על חשבון העיתונאים של הימלפרב, שאסור לתת להם לנסוע כי הם עלולים לקבל שבץ-לב. מכיוון שבחיים הם עוד לא קיבלו נסיעה כמנוית על חשבון העיתון הרומני, או הגרמני, או הצרפתי של המערך. אז מישהו מהוועד של האגודה יסע. מה יש, החבר'ה מהוועד קורעים את התחת, או מגיע. החבר'ה מוועד האגודה מוכרים עכשיו, כמעט בחשאי, את בית סוקולוב. שזהו הבניין שבו הם יושבים, כדי שיהרסו את המקום, ויבנו תחתית גורדי-שחקים.

בית סוקולוב זה כל מיני דברים. אפשר להגיד, למשל, שבית סוקולוב זה אולם-החונות, שכבוקר הוא מתפקד בתור מקום להתכנסות הגימי

מטעמו של רב כרמאיר על מצב החניה המסונדרת בחופים, והודעות דרמא-תיות על הפחתות מסעירות ברמי הארנונה שיוכר בהן אותם המשלמים מראש. באוניה, מוסר איבי, חבר מועצת עיריית תל-אביב שפעם טס מקליפורניה, פרישמן, להביא שלום מפורט-סעיד, ENEMYLAND. יהיה גם בית-קפה. איך לא. אין שום בעיה עם השידורים של נתן. בעצם, אין שום בעיה עם שידורים בכלל. חלקו המערבי של כנרת-הארץ מאוכלס בעשרות אלפי תחנות רדיו מקומיות, המשרות כל דבר שאפשר להעלות על הדעת. רדיו זה עסק פשוט מאוד. חדר אחר זה אולפן-שידור, חדר שני זה אולפן-